

Sygn. akt I C 53/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Zientara

Protokolant: stażysta Joanna Semkiw

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa R. O.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w Elblągu

o zapłatę

oraz sprawy z powództwa R. O.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w Elblągu

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. nie obciąża powoda kosztami procesu;
3. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądowi Okręgowemu w Elblągu na rzecz adwokat E. G. kwotę 2.952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu;
4. oddala powództwo;
5. nie obciąża powoda kosztami procesu.

Sygn. akt I C 53/15

UZASADNIENIE

Powód R. O. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Elblągu kwoty 4.999 zł tytułem zwrotu bezpodstawnie wyegzekwowanej należności na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. oraz kwoty 11.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ewidentną pomyłkę sądową.

W uzasadnieniu żądania wskazał, że przed Sądem Rejonowym w Elblągu pod sygnaturą IX Nc(...) toczyło się przeciwko niemu postępowanie upominawcze z powództwa B. (...) w W.. Zdaniem powoda, a w tamtej sprawie pozwanego, doszło do zasądzenia należności od niewłaściwej osoby. Sąd nie zweryfikował danych osobowych pozwanego, nadto

świadczenie zasądzono po 10 latach „do egzekucji rzekomego zadłużenia od osoby nie mającej nic wspólnego z wierzycielem”.

Powód zarzucił nadto, że orzeczenie wydane zostało przez osobę nieuprawnioną, bezprawnie odmówiono jemu przyznania pełnomocnika z urzędu pomimo, że jest osobą chorą psychicznie, środki zaskarżenia rozpoznawała ta sama osoba, która wydawała zaskarżone orzeczenia.

Po przekazaniu sprawy do Sądu Okręgowego w Elblągu nadano jej sygnaturę I C 53/15.

Analogiczne roszczenia R. O. zgłosił także w kolejnej sprawie, której w Sądzie Okręgowym w Elblągu nadano sygnaturę I C (...); na ich poparcie przedstawił tożsamą argumentację wskazując, że do wydania orzeczenia niezgodnego z prawem doszło w sprawie I Nc (...) Sądu Rejonowego w Elblągu.

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2015 r. wskazane wyżej sprawy połączono do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Pozwany, reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Na uzasadnienie stanowiska podniósł, że powód nie wskazał bezprawnych działań Skarbu Państwa, z których miałyby wynikać obowiązki odszkodowawczy, nie wykazał szkody ani jej wysokości.

Argumentował dalej, że powód nie przedstawił prejudykatu, tymczasem niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia nie może być przedmiotem samodzielnych ustaleń sądu w procesie o naprawienie szkody. Podkreślił, że niezgodność z prawem powinna być oczywista, rażąca; prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć.

W odniesieniu do roszczenia dotyczącego sprawy I Nc (...) podniesiono, że powód uchybił terminowi do wniesienia sprzeciwu, co doprowadziło do jego odrzucenia. prawidłowość orzeczenia została poddana kontroli instancyjnej, Sąd odwoławczy nie dopatrył się jednak żadnych uchybień, orzeczenie uprawomocniło się. Podkreślono, że w toku tego postępowania Sąd zweryfikował dane personalne R. O., co doprowadziło do ustalenia, że nakaz zapłaty wydany został przeciwko właściwej osobie.

Odnosząc się do roszczenia dotyczącego sprawy IX Nc (...) pozwany wskazał, że również w tej sprawie R. O. uchybił terminowi do wniesienia sprzeciwu, w konsekwencji sprzeciw ten został odrzucony. Postanowienie uprawomocniło się; zażalenie zostało odrzucone z uwagi na jego nieopłacenie.

Z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lipca 2011 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Elblągu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał, aby pozwany R. O. zaspokoił roszczenie powoda B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. w całości poprzez zapłatę kwoty 1.251,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od dnia 4 lipca 2011 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 204,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie do tego Sądu sprzeciw.

(dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 lipca 2011 r. – k. 13 akt sprawy SR w Elblągu sygn. akt IX Nc (...))

Odpis nakazu zapłaty wysłano pozwanemu na adres ul. (...) (...)-(...) G.. Korespondencja nie została podjęta w terminie, przesyłkę z odpisem nakazu zapłaty uznano za doręczoną prawidłowo.

Postanowieniem z dnia 7 października 2011 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Elblągu nadał klauzulę wykonalności tytułowi egzekucyjnemu – nakazowi zapłaty wydanemu w niniejszym postępowaniu w całości jako prawomocnemu

(dowód: postanowienie z dnia 7 października 2011 r. , sygn. akt IX Nc (...) k. 17 akt Sądu Rejonowego w Elblągu)

Pismem z dnia 5 kwietnia 2013 r., które wpłynęło do Sądu Rejonowego w Elblągu w dniu 9 kwietnia 2013 r. R. O. wniósł o wydanie odpisu nakazu zapłaty z dnia 19 lipca 2011 r.

(dowód: pismo z dnia 5 kwietnia 2013 r. k. 22 -22 v akt I Nc (...)Sądu Rejonowego w Elblągu)

Zarządzeniem z dnia 7 maja 2013 r. wydano pozwanemu odpis nakazu zapłaty zgodnie z jego wnioskiem. Korespondencję przesłano na adres ul. (...) (...)-(...) G.. Korespondencja nie została podjęta.

(dowód: zarządzenie z dnia 7 maja 2013 r. k. 25 wskazanych wyżej akt Sądu Rejonowego w Elblągu)

R. O. ponowił swój wniosek w piśmie dnia 21 czerwca 2013 r., które wpłynęło do Sądu Rejonowego w Elblągu w dniu 24 czerwca 2013 r.

(dowód: pismo z dnia 21.06.2013 r. k. 28 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elblągu)

Zarządzeniem z dnia 3 lipca 2013 r. zobowiązano pozwanego do wskazania jak należy traktować jego pismo z dnia 24 czerwca 2013 r. w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania pod rygorem zwrotu pisma. Wezwanie zostało wysłane na adres ul. (...) (...)-(...) G..

(dowód: wezwanie z dnia 5 lipca 2013 r. k. 32, z.p.o. k. 33 akt I Nc (...) Sądu Rejonowego w Elblągu)

Zarządzeniem z dnia 3 sierpnia 2013 r. ponownie wezwano pozwanego do wskazania, jak należy traktować jego pismo z dnia 24 czerwca 2013 r. w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania pod rygorem zwrotu pisma. Tym razem pismo to doręczono pozwanemu na adres Al. (...) , (...)-(...) K.. Pozwany odebrał korespondencję sądową w dniu 2 września 2013 r.

(dowód: zarządzenie z dnia 3 sierpnia 2013 r. k. 34, wezwanie k. 35, z.p.o. k. 36)

W systemie PESEL SAD ustalono, że R. O. urodzony (...) w G., imiona rodziców: W. i E., posiada nr PESEL (...), mieszka w K. przy ul. (...); pod adresem tym zameldowany został w dniu 28 grudnia 2009 r.

Ponadto ustalono zameldowanie czasowe: S. ul. (...), data zameldowania (...) r., data wymeldowania: (...) r.

Oraz poprzednie zameldowanie stałe:

B. ul. (...) od dnia 26 listopada 1997 r. do 10 kwietnia 2000 r.,

G. ul. (...) od dnia 17 kwietnia 2000 r. do 9 sierpnia 2002 r.,

G. ul. (...) od dnia 14 sierpnia 2002r. do 24 lipca 2003 r. ,

J. ul. (...), od dnia 29 lipca 2003 r. do dnia 5 sierpnia 2004 r. ,

K. ul. (...) 06 maja 2005 r. do dnia 28 grudnia 2009 r., i poprzednie zameldowanie czasowe: (...) , od 16 maja 1979r. do dnia 31 grudnia 1979 r.

(dowód: zaświadczenie z systemu PESEL – SAD k. 37-38 w aktach I Nc (...) Sądu Rejonowego w Elblągu)

Zarządzeniem z dnia 30 sierpnia 2013 r. nakazano odpis nakazu zapłaty z pouczeniem doręczyć pozwanemu na adres z systemu PESEL SAD.

(dowód: zarządzenie k. 40 w aktach I Nc (...) sprawy Sądu Rejonowego w Elblągu)

R. O. odebrał odpis nakazu zapłaty wraz z pouczeniem w dniu 3 września 2013 r.

(dowód: k. 41 w sprawie I Nc (...)Sądu Rejonowego w Elblągu)

Zarządzeniem z dnia 11 września 2013 r. nakazano zawartość koperty k. 16 (odpis pozwu) doręczyć pozwanemu. R. O. odebrał korespondencję w dniu 20 września 2011 r.

(dowód: zarządzenie z dnia 11 września 2013 r. k. 52)

W dniu 25 września 2013 r. (data nadania 23 września 2013 r.) powód złożył sprzeciw od nakazu zapłaty.

(dowód: sprzeciw od nakazu zapłaty k. 54, koperta k. 55 w aktach sprawy I Nc (...) Sądu Rejonowego w Elblągu)

Zarządzeniem z dnia 30 września 2013 r. stwierdzono, że sprzeciw od nakazu zapłaty złożony został w terminie. Wezwano pozwanego na podstawie art. 130¹ § 1¹ k.p.c. do usunięcia braków formalnych sprzeciwu poprzez wniesienie go na urzędowym formularzu SP w 2 egzemplarzach według wzoru ustalonego rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 kwietnia 2012 r. w sprawie określenia wzorów i sposobu udostępniania urzędowych formularzy pism procesowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 2012 r., poz. 450) wraz z załącznikami, w dwóch egzemplarzach w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia sprzeciwu. Dodatkowo pouczone, że w razie bezskutecznego upływu terminu lub ponownego złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty dotkniętego brakami, sąd odrzuci sprzeciw.

(dowód: zarządzenie z dnia 30 września 2013 r. k. 56, wezwanie k. 57, z.p.o. k. 59 w aktach sprawy I Nc (...)Sądu Rejonowego w Elblągu)

W dniu 8 października 2013 r. powód złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości.

Postanowieniem z dnia 23 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Elblągu odrzucił sprzeciw pozwanego. W uzasadnieniu wskazał, że pozwany odebrał wezwanie do usunięcia braków formalnych pisma w dniu 8 października 2013 r., a zatem termin wykonania obowiązku upłynął z dniem 15 października 2012 r. Pozwany w dniu 8 października 2013 r. wniósł sprzeciw na urzędowym formularzu SP w dwóch egzemplarzach, jednakże nie był to formularz ustalony rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 kwietnia 2012 r. w sprawie określenia wzorów i sposobu udostępniania urzędowych formularzy pism procesowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 450), a zatem braki formalne sprzeciwu nie zostały uzupełnione w terminie.

(dowód: postanowienie z dnia 23 października 2013 r. k. 68-69 akt I Nc (...) Sądu Rejonowego w Elblągu)

R. O. złożył zażalenie od tego postanowienia, wniósł o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2013 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Elblągu oddalił wniosek pozwanego R. O. o zwolnienie od kosztów sądowych, a nadto oddalił jego wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

(dowód: postanowienie z dnia 4 grudnia 2013 r., akta IX Nc (...)k. 100-101)

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Elblągu na skutek skargi pozwanego na postanowienie referendarza sądowego utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

(dowód: postanowienie z dnia 20 stycznia 2014 r. k. 127 – 129)

Postanowieniem z dnia 12 maja 2014 r., wobec nieuiszczenia opłaty, odrzucono zażalenie R. O. na postanowienie z dnia 23 października 2013 r. w przedmiocie odrzucenia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

(dowód: postanowienie z dnia 12 maja 2014 r. k. 165 akt IX Nc (...) Sądu Rejonowego w Elblągu)

Nakazem zapłaty, wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 21 marca 2011 r. Sąd Rejonowy w Elblągu nakazał, aby pozwany R. O. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu zapłacił B. (...) Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu w W. kwotę 1.676,61 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 marca 2011 r. do dnia zapłaty wraz z kwotą 624,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo wniósł w tymże terminie do tego Sądu sprzeciw.

Przesyłkę zawierającą odpis nakazu wraz pouczeniem i odpisem pozwu przesłano pozwanemu w tamtej sprawie na adres G. ul. (...).

Korespondencja została zwrócona przez pocztę jako niepodjęta w terminie.

(dowód: nakaz zapłaty z dnia 21 marca 2011 r. sygn. akt I Nc (...) Sądu Rejonowego w Elblągu k. 7, zpo k. 10)

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2011 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Elblągu nadał nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności.

(dowód: postanowienie z dnia 28 lipca 2011 r. , sygn. akt I Nc (...) k. 11)

Zarządzeniem z dnia 23 lipca 2013 r., prawidłowo adresowanym na skutek zarządzenia z dnia 3 września 2013 r., wezwano R. O. do usunięcia braków formalnych pisma z dnia 5 kwietnia 2013 r. przez sprecyzowanie żądania zawartego w piśmie dotyczącym nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc (...) – czy jest to sprzeciw od ww. nakazu zapłaty czy inny rodzaj pisma w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem zwrotu wniosku.

(dowód: zarządzenie z dnia 23 lipca 2013 r. k. 25 oraz dnia 3 września k. 27 w aktach I Nc (...) Sądu Rejonowego w Elblągu)

W dniu 11 września 2013 r. R. O. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym z dnia 21 marca 2011 r.

(dowód pismo k. 30 – 34, koperta k. 35 w aktach I Nc (...) Sądu Rejonowego w Elblągu)

Postanowieniem z dnia 22 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Elblągu odrzucił sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 21 marca 2011 r. wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którego odpis doręczono pozwanemu na adres wskazany w pozwie, tj. ul. (...), (...)-(...) G.. Dochodzona pozvem należność wynikała z umowy o kredyt konsumencki zawartej z (...) Bankiem S. A. w dniu 20 grudnia 2002 r., a następnie nabytej przez powoda w dniu 9 czerwca 2006 r., na podstawie umowy o przelew wierzytelności. Pozwany nie podjął przesyłki w terminie do dnia 26 kwietnia 2011 r., pomimo jej awizowania w dniach 11 i 19 kwietnia 2011 r. Przesyłka została zwrócona przez pocztę w dniu 28 kwietnia 2011 r. z adnotacją „zwrot nie podjęto w terminie”. Wobec tego, w świetle przepisów prawa, doręczenie to było skuteczne w stosunku do pozwanego.

Wskazano dalej, że z art. 502 § 1 k.p.c. wynika, iż pozwany może złożyć sprzeciw od nakazu zapłaty w ciągu dwóch tygodni od jego doręczenia. Termin ten upłynął pozwanemu z dniem 10 maja 2011 r., zatem sprzeciw złożony w dniu 11 września 2013 r. (data nadania przesyłki w urzędzie pocztowym) był spóźniony, a więc podlegał odrzuceniu na podstawie art. 504 § 1 k.p.c.

(dowód: postanowienie z dnia 22 października 2013 r. , I Nc (...) k. 45)

Wobec nieusunięcia braków formalnych pisma z dnia 5 kwietnia 2013 r. (k. 16 i nast. akt I Nc(...)), a w szczególności niewskazania, czy pismo to stanowi sprzeciw od nakazu zapłaty, czy jest to inny rodzaj pisma – pismo to zwrócono.

Zarządzeniem z dnia 22 października 2013 r. zwrócono się do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ostródzie - A. K. o nadesłanie kserokopii zawiadomienia o wszczęciu egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie I Nc (...) oraz kserokopii zwrotnego poświadczenia odbioru przez R. O. zawiadomienia o wszczęciu egzekucji.

(dowód: zarządzenie z dnia 22 października 2013 r. k. 46 – 46 v)

W dniu 7 listopada 2013 r. telefonicznie ustalono, że dłużnikiem jest osoba, której przypisano nr (...), tj. R. O., nr PESEL (...), posługujący się dowodem osobistym (...).

(dowód: notatka urzędowa k. 71 w aktach IX Nc (...))

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Elblągu odrzucił skargę pozwanego na postanowienie z dnia 28 lipca 2011 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności. W uzasadnieniu wskazano, że postanowieniem z dnia 28 lipca 2011 r. referendarz sądowy nadał nakazowi zapłaty z dnia 21 marca 2011 r. klauzulę wykonalności i zarządził doręczenie tytułu wykonawczego wierzycielowi. Dnia 7 lutego 2012 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ostródzie doręczył dłużnikowi (R. O.) zawiadomienie o wszczęciu egzekucji. Dnia 9 kwietnia 2013 r. dłużnik złożył pismo, które następnie, dnia 13 września 2013 r. uzupełnił wskazując, że stanowi ono m.in. zażalenie na postanowienie z dnia 28 lipca 2012 r. Zażalenie to jest w istocie skargą, gdyż na postanowienie wydane przez referendarza przysługuje skarga, a nie zażalenie. Komornik sądowy doręczył pozwanemu zawiadomienie o wszczęciu egzekucji dnia 7 lutego 2012 r., zatem termin do wniesienia skargi na postanowienie z dnia 28 lipca 2011 r. upływał dnia 14 lutego 2012 r. Tymczasem pozwany złożył skargę dopiero w dniu 9 kwietnia 2013 r.

(dowód: postanowienie z dnia 25 listopada 2013 r. I Nc (...) k. 84)

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Elblągu oddalił zażalenie pozwanego R. O. na postanowienie Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 22 października 2013 r., sygn. akt I (...). W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazano, że zgodnie z art. 502 § 1 kpc sprzeciw w postępowaniu upominawczym należy wnieść w terminie 14 dni od doręczenia nakazu zapłaty, zaś w myśl art. 504 § 1 kpc sprzeciw wniesiony po terminie podlega odrzuceniu. Kwestionowanemu orzeczeniu R. O. nie stawał zarzutów opartych na naruszeniu wskazanych norm, koncentrując się na twierdzeniu, iż nakaz zapłaty jest bezpodstawny, ponieważ nie jest on dłużnikiem B. (...) w W.. W ocenie Sądu odwoławczego przesyłka sądowa adresowana do powoda została prawidłowo pozostawiona w aktach ze skutkiem doręczenia.

(dowód: postanowienie z dnia 24 lutego 2014 r. k. 108 I Cz (...))

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Elblągu oddalił zażalenie pozwanego R. O. na postanowienie z dnia 25 listopada 2013 r., sygn. akt I Nc (...)

(dowód: postanowienie z dnia 27 lutego 2014 r. I Cz (...))k. 112)

Zarządzeniem z dnia 7 kwietnia 2014 r. zobowiązano pełnomocnika powoda w sprawie I Nc (...) do wskazania nr PESEL pozwanego w tamtej sprawie R. O.. W wykonaniu tego zobowiązania wskazano nr (...).

(dowód: oświadczenie powoda k. 159)

Na podstawie systemu PESEL SAD ustalono, że osoba której nadano nr PESEL (...), to R. O., urodzony (...) w G., imiona rodziców: W. i E., posługujący się dowodem osobistym (...), a uprzednio m. in. dowodem (...), aktualnie zamieszkały w K. przy ul. (...); data zameldowania 28 grudnia 2009 r. Ponadto ustalono zameldowanie czasowe: S. ul. (...), data zameldowania 2 lutego 1983 r., data wymeldowania 31 grudnia 1985 r. oraz poprzednie zameldowania stałe:

B. ul. (...) od 26 listopada 1997 r. do 10 kwietnia 2000 r.,

G. ul. (...) od 17 kwietnia 2000 r. do 9 sierpnia 2002 r.,

G. ul. (...) od 14 sierpnia 2002 r. do 24 lipca 2003 r.,

J. ul. (...), od 29 lipca 2003 r do 5 sierpnia 2004 r.,

K. ul. (...) od 6 maja 2005r. do 28 grudnia 2009 r.,

(dowód: zaświadczenie z systemu PESEL – SAD k. 163-166 w aktach I Nc (...) Sądu Rejonowego w Elblągu)

R. O. odmówił wskazania własnego nr PESEL.

(oświadczenie k. 156 – 158)

Na podstawie nakazu wydanego w sprawie I Nc (...)Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ostródzie A. K. wszczął i przeprowadził postępowanie w sprawie Km (...). W toku tego postępowania ściągnął od R. O. kwotę 3.516,28 zł.

(dowód: akta Km (...))

Na podstawie nakazu wydanego w sprawie I Nc (...)Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ostródzie A. K. wszczął i przeprowadził postępowanie w sprawie Km 8370/11. W toku tego postępowania ściągnął od R. O. kwotę 2.235,08 zł.

(dowód: akta Km (...))

Sąd zważył, co następuje:

Powództwa na uwzględnienie nie zasługują.

Zgodnie z art. 417 § 1 kc za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. W myśl art. 417¹ § 2 kc, jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Zgodnie z art. 424 ¹§ 1 i 2 kpc można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

Z przywołanej wyżej regulacji wynika, że ustawodawca co do zasady uzależnia od przedsądu odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną wydaniem niezgodnego z prawem aktu indywidualnego o charakterze władczym (prawomocne orzeczenie, ostateczna decyzja), w tym także, gdy wydanie aktu indywidualnego nastąpiło na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z prawem. Chodzi więc o przypadki, gdy wadliwy jest akt indywidualny (niezgodny z normami prawnymi) albo bezprawny jest akt normatywny, stanowiący podstawę wydania aktu indywidualnego. Stwierdzenie: „chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej” wskazuje na możliwość uchylenia obowiązku uzyskania

prejudykatu. W tym kontekście przywołać należy art. 424^{1b} kpc, który *expressis verbis* stanowi, że w wypadku prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. Wskazana norma nie dotyczy nakazów zapłaty, te bowiem traktować należy analogicznie jak wyroki (art. 353¹ kpc).

Powód nie przedstawił w toku niniejszego postępowania orzeczenia stwierdzającego niezgodność z prawem nakazów zapłaty wydanych w sprawach I Nc (...) i I Nc (...) Sądu Rejonowego w Elblągu. Pomijając jednak nawet tę podstawową okoliczność, zauważyć należy, że dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej władz publicznych, obok zdarzenia sprawczego, konieczne jest ustalenie pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej, a więc szkody i związku przyczynowego. Nawet gdyby powód nie był zobligowany do przestawienia prejudykatu, to stwierdzić należałoby, że nie wykazał zaistnienia podstawowej przesłanki, tj. niezgodności z prawem orzeczeń, jakie zapadły przeciwko niemu w sprawach I Nc (...) i IX Nc (...) Sądu Rejonowego w Elblągu.

R. O. wadliwości działania Sądu upatrywał przed wszystkim w tym, że nie zweryfikowano jego danych personalnych, co doprowadziło w konsekwencji do wydania orzeczeń przeciwko osobie, która nie była dłużnikiem B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W., a następnie wyegzekwowania na ich podstawie należności.

Zauważyć należy, że obie sprawy zawisły przed Sądem Rejonowym w Elblągu w 2011 r. (10 marca i 4 lipca), a zatem w okresie sprzed nowelizacji art. 126 kc nakładającej na powoda obowiązek wskazania nr PESEL pozwanego, a także przed wprowadzeniem do ustawy art. 208¹ wedle którego Sąd z urzędu ustala numer PESEL pozwanego będącego osobą fizyczną, jeżeli jest on obowiązany do jego posiadania lub posiada go nie mając takiego obowiązku, lub numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku - numer w innym właściwym rejestrze, ewidencji lub NIP pozwanego niebędącego osobą fizyczną, który nie ma obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli jest on obowiązany do jego posiadania (Ustawa z dnia 10 maja 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, Dz. U z 2013, poz.654). N. danych personalnych pozwanego w systemie PESEL SAD nie mogło zatem stanowić naruszenia prawa.

W przypadku obu spraw powód wskazał ten sam adres zamieszkania pozwanego – G. przy ul. (...). W obu sprawach pod ten adres dokonano doręczeń odpisów nakazów zapłaty wraz z odpisami pozwów i pouczeniami. W obu sprawach korespondencja została zwrócona jako niepodjęta w terminie, prawidłowo awizowana i adresowana, co uzasadniało pozostawienie jej w aktach ze skutkiem doręczenia.

Na podstawie późniejszych pism R. O. ustalono, że w dacie dokonywania doręczeń nie zamieszkiwał on pod adresem wskazanym przez B. (...) w W., co skutkowało ponownym doręczeniem odpisu nakazu z pouczeniem.

Podkreślić należy, że w obu sprawach następczo podjęto czynności sprawdzające, które doprowadziły do ustalenia, że osobą zobowiązaną do zapłaty na podstawie dokumentów przedłożonych wraz z pozwem jest R. O., któremu nadano nr PESEL (...), zamieszkały w K. przy ul. (...), a poprzednio m. in. w G. przy ul. (...). Ten ostatni adres był aktualny w datach zawierania przez powoda umów, z których wynikają zobowiązania dochodzone w sprawach I Nc (...) i I Nc (...), stąd też został on wskazany przez cesjonariusza jako adres dłużnika, co więcej jak wynika z zaświadczenia z systemu PESEL SAD w dacie zawarcia umów powód posługiwał się dowodem osobistym (...), a zatem wskazanym przez wierzyciela w sprawie I Nc (...)

Powód nie wykazał ani w analizowanych postępowaniach upominawczych, ani też w toku niniejszego postępowania, że powództwa skierowano i uwzględniono przeciwko niewłaściwej osobie. Podkreślić w tym miejscu należy, że w toku postępowania w sprawie Nc (...) wezwano go do wskazania własnego nr PESEL; nałożonego obowiązku, z sobie tylko znanych powodów, jednak nie wykonał.

W ocenie Sądu w tych warunkach brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że w badanych sprawach zasądzono należność od osoby, która w rzeczywistości nie była zobowiązana do zapłaty.

Podkreślić należy, że wierzytelności dochodzone przez B. (...) w W. pierwotnie przysługiwały (...) Bank S. A. (w sprawie I Nc (...)) i (...) S. A. (w sprawie IX Nc (...)), a wynikały odpowiednio z umów o kredyt konsumpcyjny z dnia 20 grudnia 2002 r. oraz z dnia 16 lipca 2001 r. O ile zatem uzasadnione jest przekonanie powoda, że nie zawierał żadnych umów z B. (...) w W., o tyle błędne jest jego przekonanie, że nie może być osobą zobowiązaną do zapłaty względem tego podmiotu. Skuteczna cesja wierzytelności przenosi bowiem uprawnienie do dochodzenia roszczenia na następcę.

Bez znaczenia dla oceny zasadności żądania powoda jest również zarzut ewentualnego przedawnienia roszczeń zasądzonych w sprawach I Nc (...) i IX Nc (...). Podkreślić należy, że zgodnie z art. 117 § 2 kc przedawnienie uwzględniane jedynie na skutek zarzutu pozwanego. Zarzutu takiego pozwany nie podniósł, ponieważ nie złożył skutecznie sprzeciwów, a zatem brak jest podstaw do twierdzenia, iż doszło do wydania orzeczeń niezgodnych z prawem. Skoro tak, to twierdzenia powoda, że doznał szkody na skutek wydania przeciwko niemu orzeczeń niezgodnych z prawem są nieusprawiedliwione.

Niezasadny jest także zarzut wydania orzeczeń przez osoby nieuprawnione. Zgodnie z obowiązującymi przepisami referendarz sądowy może wydawać nakazy zapłaty w postępowaniu upominawczym, może nadawać orzeczeniu klauzulę wykonalności. Wbrew twierdzeniom powoda składane przez niego środki zaskarżenia nie były rozpoznawane przez ten sam skład orzekający, od którego pochodziły kwestionowane orzeczenia.

Postępowania egzekucyjne, skutecznie przeprowadzone w stosunku do R. O., znajdowały zatem oparcie w prawomocnych orzeczeniach, wydanych bez naruszenia obowiązujących przepisów, na podstawie wniosków uprawnionego wierzyciela.

Zauważyć należy nadto, że dochodzone przez powoda kwoty z tytułu odszkodowania nie odpowiadają kwotom wyegzekwowanym od niego w toku postępowań egzekucyjnych w sprawach Km (...) i Km (...). W pierwszej sprawie wyegzekwowano bowiem kwotę 3.516,28 zł, w drugiej zaś kwotę 2.235,08 zł.

Nie zasługiwał na uwzględnienie wniosków powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu psychologii na okoliczność skutków, jakie powstały w psychice powoda w wyniku wydania orzeczeń w sprawach I Nc (...) i IX Nc (...). Przekonanie powoda o niezgodności z prawem orzeczeń, na podstawie których przeprowadzono przeciwko niemu egzekucje, jest wyłącznie jego subiektywnym odczuciem, nie mającym oparcia w rzeczywistości. Skoro nie została spełniona podstawowa przesłanka odpowiedzialności bez znaczenia dla rozstrzygnięcia jest aktualny stan psychiczny powoda. Z tego samego względu oddalono wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron. Oba dowody, niezależnie od ich wyniku, nie miałyby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W toku postępowania w sprawie I C (...), przed połączeniem spraw do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, ustanowiono powodowi na jego wniosek pełnomocnika z urzędu. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej orzeczono na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 , poz. 461). Wobec złożenia przez pełnomocnika oświadczenia, że nie otrzymał on wynagrodzenia za świadczoną pomoc prawną ani w całości ani w części, nakazano wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz adwokat E. G. kwotę 2.952 zł.

W przypadku obu połączonych spraw, wbrew zasadzie wynikającej z art. 98 kpc, odstąpiono od obciążenia powoda kosztami procesu na rzecz pozwanego. W tej części rozstrzygnięcie znajduje umocowanie w art. 102 kpc, zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu za takim rozstrzygnięciem przemawia trudna sytuacja materialna powoda oraz to, że niniejsze postępowanie nie należało do szczególnie skomplikowanych, w toku postępowania

przeprowadzono tylko jedną rozprawę, na którą nie stawił się nikt za stronę pozwaną; w istocie rzeczy reprezentująca Skarb Państwa Prokuratoria Generalna złożyła jedynie odpowiedź na pozew.